

Formule 1-feest

VROEMMM! VROEMMM! VROEMMM! klinkt het door de garage. Wat een lekker geluid is dat! Nog een keer. Quincy zet haar voet op het gaspedaal en laat de motor van de vlammenauto loeien. Ze hoort de stem van een verslaggever in haar hoofd:

Daar gaat Quincy zij is met haar vlammenauto als éérste de bocht door maar oh wat is dat – het wegdek is glad ze lijkt de controle over het stuur te verliezen wat een bloedstollende eerste ronde is dit!

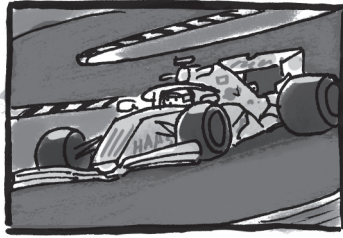
Quincy gaat scheef hangen, eerst de ene kant op, dan de andere. De verslaggever in haar hoofd gaat nog sneller praten.

De auto slipt weg, zó de grindbak in hij draait om zijn as, spint richting het talud oh als dat maar goed komt als dat maar geen botsing wordt als Quincy maar op tijd weet te remmen als...

Er wordt op het raampje van het portier getikt.

‘Kun je alsjeblieft even nepgas geven,’ zegt papa. Er zit een zwarte veeg op zijn voorhoofd. ‘Ik ben met een klant aan het bellen.’

Quincy zucht. Ik geef al mijn hele leven nepgas, denkt ze. Ik wil het zo graag eens echt doen! Ze staart door de voorruit van de auto naar de muur van de garage. Er hangt een grote poster van de Formule 1. Een racewagen vliegt door de bocht. De ogen van de coureur zijn zichtbaar achter de klep van zijn helm. Hij is in opperste concentratie.

Quincy knijpt haar eigen ogen tot spleetjes.

Ze is in opperste concentratie ze neemt die bocht ze drukt dat pedaal in ze ziet ruimte pakt hem en haalt de nummer 1 in!

Ze schuift haar handen onder het stuur naar rechts en dan naar links en beweegt haar bovenlijf mee. Vroemmm, vroemmmmm!

‘Vollek!’ klinkt het opeens door de garage.

Max, die op de achterbank lag te snurken en geen idee had dat de vlammenauto bezig was met een Formule 1-wedstrijd, begint meteen te blaffen.

‘Koest, Maxie,’ zegt Quincy. ‘Het is Johan maar. En Shannah!’ Ze stapt uit. ‘Hoi, Shannah en Johan! O, én Bram!’

Half verscholen achter zijn vader staat Bram. Hij is allergisch voor honden. Shannah niet. Die opent het achterportier van de vlammenauto en geeft Max een zoen op zijn bruine kop.

‘Ben je klaar voor het Formule 1-feest, Ron?’ roept Johan.

Papa lacht. ‘Bijna.’ Hij maakt zijn handen schoon aan een oude lap. ‘Jullie zijn de eerste gasten.’

‘Vergeet je voorhoofd niet, pap,’ zegt Quincy. Ze wijst. ‘Daar zit ook een veeg.’

‘Zullen wij eerst nog even naar de konijnen gaan?’ vraagt Shannah aan haar.

Quincy knikt. Samen met Max in papa's garage zijn, is leuk, maar in mama's konijnenopvang is het ook heel gezellig. Bovendien woont daar Indy, haar favoriet!

'Hoezo "eerst nog even"?' vraagt Bram, terwijl hij een stap achteruitspringt, als Max uit de auto springt.

'Gewoon.' Shannah zet haar handen in haar zij. 'Wij willen ook naar de Formule 1 kijken, broertje. Dat weet je best.'

'Zeker weten,' zegt Quincy. 'De opening van het seizoen is altijd superspannend!'

'Noem me geen broertje,' zegt Bram nors. Hij vindt het verschrikkelijk als Shannah hem zo noemt, omdat ze toevallig zes minuten eerder dan hij geboren is. 'En was je handen als je terugkomt, want...'

'Je bent allergisch.' Shannah rolt met haar ogen. 'Ja-haaa, dat weten we nou wel.'

'Gezellig dat jullie straks meekijken, meiden,' zegt papa. 'Hoe meer Formule 1-fans, hoe meer feest! Toch, Johan?'

Johan knikt en geeft een tas aan Shannah. 'Doe Dieta de groeten en vergeet niet deze worteltjes aan haar te geven.'

'En een kus natuurlijk,' zegt papa tegen Quincy.

Snuitje in nood

‘Hoi, mam!’ roept Quincy, zodra Shannah en zij de konijnenopvang binnenlopen. Max loopt meteen naar de balie, waar altijd een bak water voor hem klaarstaat en begint te slobberen.

‘Mam?’ roept Quincy nog eens. ‘Waar zit je?’ Samen met Shannah loopt ze tussen de rijen met hokken door.

De meeste konijnen zijn niet bang. Nieuwsgierig huppen ze naar het gaas, snuffend met hun neusjes om te ruiken wie er is.

En dan kriebelt ze met haar vingers op het zachte plekje tussen de lange oren.

Bij het achterste hok blijft ze wat langer staan. Dit is het hok van Indy. Meestal komt hij direct kijken als Quincy er is, maar vandaag blijft hij ineengedoken in een hoekje zitten. Waarom komt hij haar niet begroeten? Quincy bestudeert de witte vacht met grijze vlekken. Het lijkt wel of hij bibbert. Voorzichtig opent ze de deur van het hok. Ze steekt haar handen naar binnen om Indy op te tillen.

‘Au!’

‘Wat is er?’ vraagt Shannah.

‘Indy heeft me gebeten.’ Quincy wappert met haar hand om de pijn eruit te schudden. ‘Dat heeft hij nog nooit gedaan.’

Dan hoort ze mama. ‘Indy is ziek. Hij wil niet opgetild worden. Daarom bijt hij.’

‘Mam!’ Quincy draait zich om. ‘Waar was je?’ Ze loopt naar haar moeder toe en geeft haar een kus. ‘Van papa.’ En nog een. ‘Deze is van mij.’

‘Hoi, Dieta,’ zegt Shannah. Ze geeft haar de tas. ‘Ik heb worteltjes meegenomen.’

‘Wat lief van je,’ zegt Dieta. ‘Ik was even aan het telefoneren met de dierenarts. Voor Indy.’

‘Wat heeft hij dan?’ wil Quincy weten.

‘Pijn in zijn buik. Maar wat het precies is, weet ik niet. De dierenarts gaat hem onderzoeken. En misschien zelfs opereren. Waarschijnlijk heeft Indy ook medicijnen nodig en speciaal voer.’ Er zit een diepe rimpel tussen haar wenkbrauwen.

Quincy weet wel waarom. Onderzoeken, operaties, medicijnen en speciaal voer zijn duur. ‘Wordt hij wel weer beter?’

Mama pakt een pleister voor Quincy. ‘Met hulp van de dierenarts wel, ja.’

‘Konijnen zullen altijd mijn lievelingsdieren blijven,’ zucht Shannah. Ze is bij een hok op de grond gaan zitten. ‘Moet je dit kleintje nou zien met zijn lieve hangoortjes. Is die nieuw hier?’

‘Ja, die is vanochtend gebracht,’ zegt mama.

‘Waarom?’ vraagt Quincy.

Mama haalt haar schouders op. ‘Ze waren het beestje zat, denk ik.’

‘Hoe kun je zo’n lieverdje nou niet meer willen!’ roept Shannah.

‘Konijnen zien er lief uit, maar niet alle konijnen zijn tam,’ legt Dieta uit. ‘Veel kinderen en hun ouders besef-

fen dat niet als ze er een aanschaffen. Ze denken dat ze er de hele dag mee kunnen knuffelen. Maar niet ieder konijn wil dat. Dan gaan ze tegenstribbelen en krabben. Dat vinden mensen niet leuk. Bovendien kost een konijn ook geld. Hij moet een hok hebben, een drinkfles, voer en soms moet hij naar de dierenarts, zoals Indy. Dan willen hun baasjes ze niet meer en daarom zitten nu alle hokken vol.' Ze zucht. 'Ik heb vanochtend ook al met de gemeente gebeld om te vertellen dat ik moet uitbreiden. Ik hoopte dat de gemeente me er wat geld voor zou kunnen geven. Maar nee. Konijnenopvang Snuitje is in nood!'

Quincy slaat haar armen om mama heen. 'We verzinnen er wel wat op, mam. Shannah en ik gaan je helpen. Toch, Shan?'

Shannah knikt. 'Ik wil elke dag wel komen helpen, ook onder schooltijd!'

Mama lacht.

'Hoeveel geld hebben we nodig?' vraagt Quincy.

De lach is meteen verdwenen van mama's gezicht. 'Vierduizend euro heb ik uitgerekend. En als ik de dierenartskosten voor Indy erbij reken, nog wel meer.'

'Vierduizend?!' roept Quincy. 'Dat is veel!'

Niks voor meiden

‘Het is een té groot bedrag,’ vindt Shannah. Ze ploft neer op de stoel in de koele keuken bij Quincy thuis. Uit de kamer klinkt geroezemoes van mannenstemmen. ‘Dat krijgen wij nooit bij elkaar gesprokkeld. Wij zijn nog maar kinderen! Voor zoveel geld heb je volwassenen nodig.’

‘Ja. Rijke volwassenen,’ zegt Quincy. ‘Wil je limo?’ Ze kan het antwoord op die vraag wel raden en schenkt twee glazen limonade in.

‘Met dit weer ben ik limoverslaafd,’ zegt Shannah. ‘Wat een herrie in de woonkamer! Hoeveel mannen heeft je vader wel niet uitgenodigd?’

Quincy grinnikt. ‘Minstens een elftal, zo te horen.’

Het elftal in de woonkamer joelt en klapt in zijn handen. Ze loopt naar de deur van de woonkamer en drukt de klink naar beneden. Een geur van bitterballen en aftershave kruipt in haar neus. Het geschreeuw van de mannen wordt meteen harder. Daarbovenuit klinkt het gebrul van de racewagens op tv. Wat een fijn geluid is dat toch!

Ze gluurt de woonkamer in.

Overall zitten mannen. Op de bank en ook op de stoelen, die normaal gesproken rond de eettafel in de keuken staan, maar nu bij de tv-hoek zijn neergezet. Papa heeft zelfs twee tuinstoelen naar binnen gebracht. Op

een ervan zit hijzelf, op de andere zit Johan. Bram zit op de grond. Allemaal kijken ze naar de tv, waar supersnelle auto's op een circuit voorbijflitsen. Zoef! Een zwarte. Zoef! Een groene. Zoef! Een witte.

Het is slecht weer op het circuit. Het regent en de lucht erboven is donkergrijs. Opeens wordt de witte auto een slingertje, het slingertje een stuiterbal en dan weer een racewagen. Een racewagen die tegen de vangrail van het circuit aan knalt, op zijn kop in het grind ploft en in brand vliegt. Meteen komen er drie mannen met brandblussers aangerend.

'Wat een sufferd!' brult Johan. Zijn stem is zo hard, dat de aderen in zijn nek ervan opzwellen. 'Zit die coureur soms te pitten achter het stuur?!'

Nee, natuurlijk niet, denkt Quincy. Maar bij racen is een foutje zó gemaakt. Zeker als het regent, want dan wordt het asfalt glad. Als de coureur één verkeerde beweging maakt, vliegt hij zó uit de baan. Of over de kop, dus! Als hij één tel niet oplet... En toch zou ik ook zo graag eens een keertje willen racen, denkt ze. Al is het vast honderd keer moeilijker dan je denkt. Of tweehonderd keer.

'Ik wed dat Bram nog beter kan racen dan die gast,' zegt Johan. Verontwaardigd wijst hij naar het tv-scherm. Met grote ogen van trots kijkt Bram de kamer rond.

'Tsss,' doet Shannah achter Quincy's rug.

'Wil je later coureur worden?' vraagt een van papa's vrienden aan Bram.

Voordat hij zelf kan antwoorden, heeft Johan dat al gedaan: 'Yep. Hier zit de toekomstige wereldkampioen.'

'Pffff,' doet Shannah.